

Z Břestu. Ve dnech 24. a 25. března připravily si naše děti opět už po několikáté pravou slavnost. Zahrály v pondělí večer a v úterý odpoledne dramaticky zpracovanou pohádku od V. B. Plumlovské „Sněhurka“. Hra sama umí promluvit k dětské duši, dovede toho, že dítě žije tím pohádkovým životem, jehož interpretem na jevišti jest. Jemné, náladově domácké věty znějí jímavě hrou, prožity dětskou duší a proneseny milými hláskami drobných těch úst. Šťastná a vhodná byla volba kusu. Celkově nenacházíš v ní úsilí dospělého člověka, stlačovati bytost dětskou pod sebe, není tu nic, co by jakkoli zavánělo moralisováním nebo dokonce mrzutě suchou snahou o poučení, čím vším všední naše příspěvky k vývoji dětské duše jen jen se hemží; zda k dobrému či na škodu, ozřejmují účinky výsledné. O sehrání hry je jistě milo a radostno si pohovořiti. Viděls a cítils, jak dítě — herec s opravdovou láskou miluje rodiče či pěstouny. Příklad možno uvést: Sněhurku (Anička Orliková) cítíš, jak dítě — matka ve hru svou se vžívá, pláče, raduje se i pečuje spolu s matkou pohádky, jejíž představitelkou je. Bylo by snad ještě několika pouze slovy charakterisovati zahrání této role matky a jistě že vy, kdo znáte ve hře Filušku Koláříkovou, ihned byste uhodli, že i ve Sněhurce ona hrála tu milující maticku a pěstounku. Šťastně obsazeny byly dále úlohy královny (Františka Zapletalová), starého otce (Josef Úlehla) i souseda (Rud. Machač); a což ti dva malí trpaslíčkové Frantík Motálů a Bedříšek Zavadilů! Jak roztomile uměli to povědět svými milými hláskami a jakou mimikou hrály jim při tom tvářičky. Nacvičení hry dalo jistě úctyhodnou práci. Umět ovládnout na 50 dětí, v jejichž 50 hlavičkách přemýšlí 50 dětských rozumků tak zcela samostatně po svoje, je při nejmenším dovednost, které je schopen pouze člověk, vědoucí, jak ty rozumky dovedou pracovat, umějící postřehnouti svým duševním zrakem, co a jak v nich se rodí, musí to zkrátka býti učitel, který rozumí svým žákům, pravý otec, který cítí se svými dětmi a je upřímně miluje. A nepřestřelíme, jestliže proneseme, že takového učitele-režiseura, takového otce našly naše děti v osobě učitele pana Antonína Hýže. Není možno zde kriticky stopovati ho v jeho práci; my chceme mu odtud pouze poděkovati za vší a upřímnou snahu jeho. Jistě, že spolu s námi mnoho rodičů tisklo mu v duchu ruce, když rosa slzy leskla se jim v očích.